

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **R. O.**
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, 760 01 Zlín

**v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2016, č. j. KUZZL-21658/2016-2,
sp. zn. KUSP-21658/2016/DOP/Ti**

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 7. 6. 2016 doručenou zdejšímu soudu téhož dne domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2016, č. j. KUZL-21658/2016-2, sp. zn. KUSP-21658/2016/DOP/Ti (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl v souladu s ustanovením § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“) o zamítnutí odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Zlín (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 22. 2. 2016, č. j. MMZL-081317/2014-PS-PŘ-OOSA-4260/14 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla žalobci za spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o silničním provozu“) uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce pokládá napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť vydání rozhodnutí žalovaného nepředcházely zákonné kroky prvostupňového orgánu a žalobci byla udělena nezákonná sankce.
3. Správní delikt žalobce je podle jeho názoru již promlčen. Podle žalobce správní řád ani zákon o silničním provozu neobsahují lhůtu k projednání správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu. Správní delikt však musí vykazovat znaky přestupku, avšak po uplynutí jednoleté lhůty tyto znaky vykazovat nemůže, neboť jediným znakem přestupku po jednom roce od jeho spáchání je jeho neprojednatelnost. V této souvislosti žalobce poukazuje též na metodiku Ministerstva dopravy k předmětné problematice, na základě níž legitimně očekával zastavení řízení o správním deliktu. Použití prekluzivní lhůty obsažené v § 125 zákona o silničním provozu na základě analogie považuje žalobce za analogii přitěžující, když právě taková analogie je v demokratickém právním státě zakázána. Žalobcův závěr má být podpořen také rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2016, č. j. 30 A 80/2015-43.
4. Další žalobní námitka směřuje vůči místu spáchání přestupku, které ve výroku prvostupňového rozhodnutí nebylo dostatečně popsáno, když bylo uvedeno pouze „na třídě Tomáše Bati, v blízkosti sídla auditorské firmy Berka.“ Žalobcova argumentace spočívá ve tvrzeních, že tato třída je dlouhá cca 6,5 kilometru, v rámci ní je pak v různých úsecích odlišná úprava nejvyšší povolené rychlosti (50 km/h nebo 70 km/h), sídlo auditorské firmy Berka se může přesunout v delším časovém období, nadto na třídě Tomáše Bati ani žádná „auditorská firma Berka“ nepůsobí, nýbrž pouze obchodní firma „Alois Berka, s.r. o., auditorská a daňová kancelář“. Podle žalobce však mělo být toto místo jasně ve výroku prvostupňového rozhodnutí obsaženo, jak vyplývá také z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-45, ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014-39, či ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56.
5. Žalobce rozporuje také postup prvostupňového orgánu ohledně sdělení totožnosti řidiče, který vozidlo žalobce měl řídit v době spáchání správního deliktu. Jelikož žalobce ve svém vyjádření opomněl sdělit datum narození oznámeného řidiče, prvostupňový orgán měl dle žalobce povinnost vyzvat jej k odstranění této vady v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu, nikoliv na toto vyjádření hledět, jako by vůbec nebylo podáno, v důsledku čehož následně prvostupňový orgán zahájil řízení o správním deliktu. Žalovaný a prvostupňový orgán tak

neprovedli dostatečné kroky ke zjištění osoby řidiče, ačkoliv byli povinni osobu řidiče zjišťovat.

6. Poslední žalobní námitka směřuje vůči objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, přičemž žalobce je přesvědčen o její protiústavnosti, když § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný se k předmětné žalobě vyjádřil svým přípisem ze dne 4. 8. 2016, v němž se předně zabýval správním deliktem žalobce (nebo přestupkem žalobcem tvrzeného řidiče, který krátce po spáchání přestupku zemřel, V. K.). Žalovaný připomněl, že s ohledem na častý výskyt V. K. jako řidiče vozidla v řízeních s různými provozovateli, avšak zpravidla s tímtež zmocněncem (společnost FLEET Control, s.r.o.), jej nepovažuje bez dalšího ani jako důvodně podezřelého z řízení vozidla žalobce, když osoba řidiče je tak evidentně smyšlená. Žalovaný ani prvostupňový orgán nejsou dle žalovaného povinni kráčet po cestě, jíž mu ukazuje žalobce a skupina jeho zmocněnců spojená se subjektem nabízejícím „pojištění proti pokutám“. Následně žalovaný poukázal na návod dostupný na internetu, jak si „najít vhodného zemřelého řidiče,“ čímž je možné zbavit se odpovědnosti za spáchaný přestupek.
8. K žalobní námitce, že žalovaný nevyzval žalobce k doplnění data narození V. K., žalovaný uvedl, že v rámci jiného řízení, v němž V. K. figuroval jako řidič vozidla i v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, vedeném pod sp. zn. KUSP 62620/2014/DOP/Ti, a v němž shodně vystupovala společnost FLEET Control s.r.o., bylo žalovanému sděleno, že se provozovateli vozidla nedaří s V. K. spojit a že by si správní orgán měl požadovaný údaj zjistit ze své evidence. Nadto žalovaný poukázal také na policejní šetření používání „vhodných“ zemřelých řidičů ze strany skupiny kolem společnosti FLEET Control s.r.o.
9. Žalovaný nesouhlasí s promlčením odpovědnosti za správní delikt, jak jej žalobce uvádí ve své žalobě, když je přesvědčen o tom, že k promlčení nedošlo.
10. Ohledně místa spáchání skutku žalovaný rovněž rozporuje žalobní námitky. Argumentaci žalobce považuje za zcestnou, neboť délka třídy Tomáše Bati činí 6 km, především na ní ale nikde není povolena rychlost vyšší než 50 km/h, jelikož jde o velmi frekventovanou silnici vedoucí centrem krajského města a nepřichází zde zvýšení nejvyšší povolené rychlosti místní úpravou provozu vůbec do úvahy. Dále žalovaný upozorňuje na již dlouhodobý výskyt trvalých automatizovaných technických prostředků používaných bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích na dané třídě, přičemž v konkrétním případě se jednalo o úsekové měření prováděné v blízkosti budovy sídla auditorské společnosti Berka, navíc označení vila Berka je již jakýmsi obecně známým stálým místopisným pojmem ve Zlíně. Z úsekového měření rychlosti současně vyplývá, že není možné místo spáchání přestupku vymezit například určitým číslem popisným, jelikož nebyla změřena rychlost v konkrétním bodě, nýbrž průměrná rychlost jízdy vozidla na sledovaném úseku nacházejícím se ve Zlíně na třídě Tomáše Bati v blízkosti sídla auditorské firmy Berka. Žalovaný je tak přesvědčen, že místo spáchání přestupku bylo vymezeno dostatečně přesně. Judikatura uvedená žalobcem se vztahuje na měření rychlosti pomocí měřících zařízení bez vazby na konkrétní místo.

11. Závěrem svého vyjádření žalovaný uvedl svou nepříslušnost k vyjádření se ohledně ústavní konformity správního deliktu provozovatele vozidla, neboť rozpor s ústavními předpisy může vyslovit pouze Ústavní soud.

IV. Posouzení věci krajským soudem

12. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.
13. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 s.ř.s.
14. Spornou otázkou je v projednávané věci několik skutečností, a to konkrétně, zda již došlo k promlčení (pojmově se jedná o prekluzi) správního deliktu, zda místo spáchání přestupku v rámci řízení o správním deliktu bylo ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedeno v souladu se zákonnými podmínkami, zda prvostupňový orgán měl žalobce vyzvat k doplnění sdělení o totožnosti řidiče a konečně zda objektivní odpovědnost provozovatele vozidla je protiústavní.
15. Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti. Dne 4. 6. 2014 bylo prvostupňovému orgánu postoupeno oznámení správního deliktu, kterého se měl dopustit nezjištěný řidič vozidla, jehož provozovatelem byl v uvedený den žalobce. Postižitelné jednání se stalo dne 27. 4. 2014 v 16:57 ve Zlíně, na třídě Tomáše Bati, v blízkosti sídla auditorské firmy Berka, ve směru jízdy na centrum města, výjezd pruh č. 1, při řízení motorového vozidla žalobce, a to překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci, když byla naměřena průměrná rychlost jízdy 70 km/h navzdory stanovené nejvyšší dovolené rychlosti 50 km/h. Prvostupňový orgán následně vyzval žalobce k uhrazení stanovené pokuty nebo ke sdělení totožnosti osoby řidiče. Dne 20. 6. 2014 bylo prvostupňovému orgánu doručeno sdělení, v němž žalobce uvedl, že v době spáchání přestupku předmětné vozidlo měl k užívání a řídil jej pan V. K., bytem S. 1280, L. n. P. Jelikož toto sdělení neobsahovalo datum narození oznámeného řidiče, nebyl z něj prvostupňový orgán schopen řádně identifikovat pachatele přestupku. Prvostupňový orgán současně zohlednil § 18 odst. 2 správního řádu, z něhož vyplývá, jaké údaje umožňují identifikaci fyzické osoby. S ohledem na nemožnost identifikace pachatele přestupku postupoval prvostupňový orgán v souladu s § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu a věc projednal jako správní delikt provozovatele vozidla. Následně prvostupňový orgán vydal příkaz, v němž uložil žalobci povinnost uhradit pokutu ve výši 1.500,- Kč a náhradu nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč, proti příkazu však žalobce podal odpor. Na nařízené ústní jednání se žalobce nedostavil. O správním deliktu poté prvostupňový orgán rozhodl prvostupňovým rozhodnutím na základě § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť provozovatel vozidla nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (objektivní odpovědnost provozovatele vozidla). Řidič v daném případě nerespektoval ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. K objektivní odpovědnosti se nevyžaduje jakákoliv forma zavinění, proto se prvostupňový orgán dále

zaviněním nezabýval. Při uložení pokuty ve výši 1.500,- Kč prvostupňový orgán přihlédl k závažnosti správního deliktu, způsobu jeho spáchání, jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán.

16. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Žalovaný konstatoval naplnění skutkové podstaty správního deliktu a dále uvedl, že je mu z úřední činnosti známa činnost společnosti FLEET Control s.r.o. (zmocněnec žalobce v rámci správního řízení), který opakovaně uvádí již zemřelého V. K. jako pachatele přestupků. Následně se žalovaný detailně zabýval činností této společnosti a uvedl závěr, že osoba řidiče uváděná provozovatelem vozidla je v daném případě smyšlená (nikoliv co do existence, ale co do možnosti řídit vozidlo žalobce). Podmínky pro odložení přestupku v dané věci proto spatřil. Dále se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval detailně také dalšími odvolacími námitkami – nekonáním ústního jednání a promlčením (prekluzí) spáchaného správního deliktu. Žalovaný rovněž posoudil zákonnost uložené sankce prvostupňovým orgánem.

IV. A Protiústavnost objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla

17. Krajský soud se při posouzení nyní projednávané věci předně zabýval žalobní námitkou protiústavnosti příslušné zákonné úpravy zakotvující objektivní odpovědnost provozovatele vozidla.
18. Dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se provozovatel vozidla dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
19. Totožnou námitkou (jakož i většinou ostatních žalobních námitek) se již zdejší soud zabýval například v rozsudku ze dne 23. 2. 2017, č. j. 30 A 87/2016-29 (srov. také rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 6. 2017, č. j. 30 A 110/2016-30, nebo rozsudek krajského soudu ze dne 11. 12. 2017, č. j. 31 A 242/2017-27), kde uvedl, že z povinnosti žalobce (provozovatele vozidla obecně) zajistit řádné dodržování předpisů při užívání vozidla (§ 10 odst. 3 zákona o silničním provozu) nelze dovozovat, že by automaticky docházelo k uplatňování presumpce viny; takto uvedenou zásadu pojmát nelze. Předmětná povinnost a z ní vyplývající odpovědnost provozovatele vozidla primárně nesměruje k sankcionování všech provozovatelů vozidel, ale vyjadřuje povinnost těchto provozovatelů pozitivně působit ve prospěch řádného dodržování všech příslušných právních předpisů. Zvolená úprava tak sleduje legitimní cíl spočívající ve veřejném zájmu společnosti na řádném fungování silničního provozu a na dodržování s tím souvisejících pravidel.
20. V nynější věci nemá krajský soud důvod se od těchto závěrů odchýlovat, přičemž opakuje, že pokud žalobce namítá, že tato povinnost je nesplnitelná, je potřeba říci, že je to právě provozovatel vozidla – zpravidla jeho vlastník, jenž ovlivňuje, jakým způsobem je vozidlo užíváno a zda jsou při jeho užívání dodržovány všechny příslušné předpisy. Vlastnictví, a tedy i vlastnictví vozidla, s sebou nenese toliko neomezené panství nad věcí, ale podle čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod vlastnictví rovněž zavazuje; v tomto kontextu lze hovořit o odpovědnosti vlastníka vůči společnosti, jež se jistě může projevovat i v povinnosti zajistit dodržování příslušných právních předpisů třetí osobou, která věc (vozidlo) užívá. Zdejší soud v tomto kontextu blíže citoval i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21, na nějž v podrobnostech

odkazuje. Zdůrazňuje také, že uplatňování objektivní odpovědnosti, resp. odpovědnosti za výsledek, je běžnou součástí systému (nejen) správně-právní odpovědnosti a rozhodně není v rozporu s ústavním pořádkem (k tomu srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, zejména bod 23). Proporcionalita přijatého řešení je přitom zajištěna v § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, podle kterého objektivní odpovědnost provozovatele vozidla nastupuje až subsidiárně, pokud nelze jako viníka přestupku určit konkrétní fyzickou osobu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016-35).

21. Námitce protiústavnosti § 125f zákona o silničním provozu proto zdejší soud nemůže přisvědčit a tato žalobní námitka není důvodná.

IV. B Promlčení (prekluze) správního deliktu

22. Dále se zdejší soud zabýval námitkou promlčení správního deliktu provozovatele vozidla. Tak jako tak by se totiž promlčením (z pohledu právní teorie je vhodnější používat pojmu prekluze = zánik odpovědnosti za správní delikt) musel zabývat přednostně z úřední povinnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004-39) a v případě, že by prekluzi odpovědnosti žalobce za předmětný správní delikt dovodil, stalo by se posouzení ostatních námitek již nadbytečným.
23. Dle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezačal řízení do dvou let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do čtyř let ode dne, kdy byl spáchán.
24. Podle § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu se na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f.
25. Ustanovení § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu ve znění novely provedené zákonem č. 297/2011 Sb., tedy před účinností novely provedené zákonem č. 230/2014 Sb., však znělo následovně: *„Na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125d.“*
26. Žalobcem zmiňovaná novela zákona o silničním provozu č. 297/2011 Sb. skutečně neobsahovala žádnou úpravu prekluzivní lhůty tohoto správního deliktu, tj. lhůty, po jejímž uplynutí odpovědnost provozovatele vozidla zaniká. Zákon o silničním provozu výslovně obsahoval toliko prekluzivní lhůtu u správních deliktů právnických osob, a to v § 125e odst. 3, podle kterého *„odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.“* Podle § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu se pak toto ustanovení vztahovalo i na správní delikty fyzických osob, k nimž došlo při jejich podnikání nebo v přímé souvislosti s ním a na správní delikty fyzických osob podle § 125d tohoto zákona. Lhůta pro zánik odpovědnosti za správní delikt podle § 125f zákona o silničním provozu tak skutečně z důvodu pochybení zákonodárce původně stanovena nebyla.
27. Nicméně s účinností od 7. 11. 2014 byla novelou zákona o silničním provozu (zákonem č. 230/2014 Sb.) výslovně upravena i prekluzivní lhůta správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu i u fyzických osob nepodnikajících, a to

tak, že v § 125e odst. 5 věta za středníkem zákona o silničním provozu byl § 125d nahrazen § 125f. Ustanovení o zániku odpovědnosti za správní delikty právnických osob (nutnost zahájit řízení do dvou let ode dne, kdy se správní orgán o deliktu dozvěděl) se tak nyní použije i na správní delikty nepodnikajících fyzických osob podle § 125f zákona o silničním provozu.

28. Otázkou vyplnění mezery v právní úpravě lhůty k zániku odpovědnosti za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu účinné v době před novelou č. 230/2014 Sb. se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 As 308/2016-20. Ten mimo jiné uvádí, že „v novele, která nabyla účinnosti dne 7. 11. 2014 [...], změnil zákonodárce v poslední větě § 125e odst. 5 za středníkem původní zmínku o ‚§ 125d‘ na ‚§ 125f‘, což v důvodové zprávě okomentoval jako ‚legislativně technickou úpravu‘. Podle soudu tím napravil chybu v psaní, protože odkaz v § 125e odst. 5 měl od počátku mířit k § 125f.“ Nejvyšší správní soud je toho názoru, že smyslem části poslední věty za středníkem v § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu je a vždy bylo vztáhnout pravidla o odpovědnosti právnických osob i na fyzické osoby nepodnikající, které se dopustily správního deliktu podle zákona o silničním provozu. Jediným ustanovením v celém zákoně, které upravuje právě takový typ protiprávního jednání fyzických osob nepodnikajících, byl a je § 125f. I když tedy § 125e odst. 5 ve znění účinném před 7. 11. 2014 nesmyslně odkazoval na § 125d, šlo slovy Nejvyššího správního soudu o „překlep“ a ve skutečnosti měl odkaz mířit k § 125f. K tomu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 As 308/2016-20, dále uvedl: „Soud tedy shrnuje, že původní odkaz na § 125d byl formálně nesmyslný již na první pohled a lze logicky dovodit, že zákonodárce chtěl ve skutečnosti odkázat na § 125f. Krom toho (což je důležitější) není ani z věcných důvodů namístě, aby pachatel tohoto speciálního správního deliktu (byť je jím fyzická osoba nepodnikající) svědčila kratší lhůta pro zánik odpovědnosti (odpovídající lhůtě podle zákona o přestupcích): popíralo by to totiž samotnou konstrukci tohoto typu deliktu a jeho subsidiární povahu. Proto se v této věci neměla užít analogie ke lhůtě podle přestupkového zákona, nýbrž analogie ke lhůtě pro zánik odpovědnosti za správní delikt podle zákona o silničním provozu. NSS se ztotožňuje s názorem stěžovatele, že použití lhůty pro zánik odpovědnosti za správní delikty právnických a podnikajících fyzických osob (dvouleté subjektivní, nanejvýš však čtyřleté od spáchání) není v neprospěch žalobce, protože jinak by jeho odpovědnost nebyla časově ohraničena vůbec, což je s ohledem na základní ústavní požadavky nepřijatelné. S ohledem na výše uvedený proces, při němž je třeba nejprve zjišťovat pachatele přestupku, je tato lhůta i přiměřená.“ (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 12. 2017, č. j. 31 A 242/2017-27).
29. Vzhledem k přiléhavému skutkovému a právnímu stavu projednávané věci s věcí řešenou výše citovaným rozhodnutím, nemá zdejší soud důvod se od závěrů uvedených Nejvyšším správním soudem jakkoli odchylovat. Stejně tak učinil i Nejvyšší správní soud ve svém dalším rozsudku ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3 As 266/2016-28, když uvedl, že na úpravu znění zákona o silničním provozu novelou č. 230/2014 Sb. pohlíží jako na nápravu zjevné chyby v psaní, protože odkaz v § 125e odst. 5 měl od počátku mířit právě k § 125f zákona o silničním provozu. Původní odkaz na § 125d již na první pohled postrádal smysl.
30. Z důvodů výše uvedených tak neměla být správním orgánem v projednávané věci užita analogie ve vztahu k § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2015, jak tvrdí žalobce, nýbrž analogie ke lhůtě pro zánik odpovědnosti za správní delikt podle zákona o silničním provozu. I zdejší soud má shodně s Nejvyšším správním soudem za to, že použití lhůty pro zánik odpovědnosti za správní delikty

právníků a podnikajících fyzických osob (dvouleté subjektivní, nanejvýš však čtyřleté od spáchání) není v neprospěch žalobce, protože jinak by jeho odpovědnost nebyla časově ohraničena vůbec, což je představa nepřijatelná.

31. Provozovatelem vozidla může být jak fyzická osoba nepodnikající, tak osoba právnická či fyzická podnikající. Všechny osoby tak v tomto směru tíží stejná povinnost; poruší-li ji, hrozí jim postih za stejný správní delikt (§ 125f odst. 1 zákona o silničním provozu) a pokuta podle stejného ustanovení (§ 125f odst. 3 zákona o silničním provozu). Není tak důvod, aby otázka zániku odpovědnosti za tento správní delikt byla pro různé druhy osob řešena rozdílně. Takový přístup by vedl k neodůvodněnému rozlišování mezi těmito skupinami osob při spáchání totožného správního deliktu. I proto bylo v této věci vhodnější použít analogii tak, jak učinil žalovaný. Vzhledem ke skutkovým okolnostem případu – spáchání správního deliktu dne 27. 4. 2014 (tedy stejně jako ve věci posuzované v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3 As 266/2016-28, před účinností novely č. 230/2014, resp. před 7. 11. 2014), a zahájení správního řízení dnem 3. 12. 2014, který je dle správního spisu dnem doručení příkazu ze dne 27. 11. 2014, č. j. MMZL 178868/2014 (tedy stejně jako ve věci posuzované v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3 As 266/2016-28, po účinnosti novely č. 230/2014, resp. po 7. 11. 2014), je pak zřejmé, že v nyní projednávaném případě k uplynutí prekluzivní lhůty podle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu nedošlo (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 12. 2017, č. j. 31 A 242/2017-27).
32. Pro přesnost zdejší soud dodává, že si je vědom nabytí účinnosti zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a souvisejícího zákona č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky, ke dni 1. 7. 2017. Druhý z uvedených zákonů měl přitom zásadní dopad i na ustanovení § 125e a § 125f zákona o silničním provozu, kdy v případě ustanovení § 125e vypustil (mj.) též ustanovení týkající se lhůt pro zánik odpovědnosti pachatele, a § 125f modifikoval v tom směru, že již nehovoří o „právníkové nebo fyzické osobě“ a „správním deliktu“, ale o „provozovateli vozidla“ a „přestupku“. Skutková podstata přestupku provozovatele vozidla však zůstala totožná, včetně zachování objektivní odpovědnosti nepodnikající fyzické osoby a konečně rovněž i výše možné sankce. Zákon o odpovědnosti za přestupky pak v přechodných ustanoveních, in concreto § 112 odst. 2, uvádí, že *„ustanovení dosavadních zákonů o [...] lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“* Vzhledem k tomuto ustanovení a skutečnosti, že nová úprava není pro žalobce příznivější, se tak výše uvedené závěry uplatní vůči jednání žalobce i po vstupu zákona o odpovědnosti za přestupky a souvisejících zákonů v účinnost. Analogii provedené žalovaným tedy nelze nic vytknout a námitce žalobce směřující proti ní tak zdejší soud nemůže přisvědčit.

IV. C Označení místa spáchání správního deliktu

33. Zdejší soud neshledal důvodnou ani námitku nesrozumitelnosti výroku prvostupňového rozhodnutí z důvodu nedostatečné konkretizace místa spáchání správního deliktu.

34. V této souvislosti je potřeba opět připomenout skutkově obdobný případ, o němž krajský soud rozhodl ve svém rozsudku ze dne 11. 12. 2017, č. j. 31 A 242/2017-27, a jehož závěry lze vztáhnout také na nyní projednávanou věc.
35. Soud nepochybně, že na formulaci tzv. skutkových vět ve výrocích rozhodnutí ve věcech správního trestání je nutno klást přísné požadavky. Stejně tak je však vždy nutno zohlednit, zda se jedná o požadavky přiměřené a nikoliv přemrštěné, jež by odhlížely od samotného smyslu přesné specifikace skutku (tím je především zamezení možnosti záměny skutku a případného opakovaného postihu za týž skutek, čímž by došlo k prolomení zásady *ne bis in idem*; k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, nebo rozsudky ze dne 16. 5. 2015, č. j. 4 As 63/2015-52, či ze dne 4. 5. 2017, č. j. 1 As 31/2017-33). Správní orgán tak musí vždy přihlídnout k individuálním podmínkám a skutkovým okolnostem daného případu.
36. Rozborem problematiky řádného vymezení místa spáchání přestupku, potažmo správního deliktu provozovatele vozidla, se Nejvyšší správní soud zevrubně zabýval v množství svých dřívějších rozhodnutí. V souvislosti s projednávanou věcí lze dále odkázat na závěr Nejvyššího správního soudu obsažený v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, že *„nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. Zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřicího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku“*.
37. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že: *„dne 27. 4. 2014, v 16:57 hodin, blíže nezjištěný řidič motorového vozidla registrační značky „X“, ve Zlíně, na třídě Tomáše Bati, v blízkosti sídla auditorské firmy Berka, ve směru jízdy na centrum města, výjezd pruh č. 1, při řízení motorového vozidla registrační značky „X“, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, neboť mu byla Městskou policií Zlín, kamerovým systémem zn. CAMEA, naměřena průměrná rychlost jízdy 70 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h, mu tedy byla jako nejnižší průměrná rychlost jízdy naměřena rychlost jízdy 67 km/h. Nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou pro jízdu v obci na 50 km/h tak překročil nejméně o 17 km/h.“*
38. Podle názoru zdejšího soudu takový popis skutku nároky kladené judikaturou splňuje. Místo spáchání správního deliktu totiž společně se zcela přesným časovým údajem označujícím, kdy ke spáchání skutku došlo, a způsobem spáchání přestupku konkretizuje skutek (resp. přestupek nezjištěného řidiče) tak, aby nemohl být zaměněn se skutkem jiným. Není vadou rozhodnutí způsobující jeho nezákonnost neuvedení přesného znění obchodní firmy „Alois Berka, s.r.o., auditorská a daňová kancelář“, jelikož i z formulace zvolené prvostupňovým orgánem se spojení s ostatními určujícími znaky je zcela zřejmé, v jakém úseku třídy Tomáše Bati v rámci úsekového měření byla rychlost žalobci naměřena. Z praktického hlediska je tedy zaměnitelnost skutku žalobce, resp. přestupku řidiče vozidla, s jiným zcela vyloučena. Jestliže žalobce tvrdí, že se na třídě Tomáše Bati vyskytují úseky o různých nejvyšších povolených rychlostech, tuto skutečnost nijak nedokládá (žalovaným bylo toto tvrzení označeno za nepravdivé). I kdyby tomu tak ovšem bylo, ve skutkové větě není místo spáchání skutku vymezeno jako celá třída Tomáše Bati, nýbrž jako krátký úsek této ulice – v blízkosti konkrétní budovy. Z tvrzení žalobce ani z obsahu správního spisu přitom nevyplývá, že by v tomto krátkém úseku existovaly různé úpravy nejvyšší povolené rychlosti.

39. Námitka žalobce apelující na bližší specifikaci místa, např. udáním čísla popisného budovy, kolem které řidič v době měření projížděl, se s ohledem na výše uvedené jeví soudu jako ničím nepodložená, ryze účelová, směřující k cíleným obstrukcím. Vymezení skutkové věty v prvostupňovém rozhodnutí spatřuje zdejší soud dostatečným, nezakládajícím nezákonnost ani nepřezkoumatelnost daného rozhodnutí, a to rovněž s přihlédnutím ke skutečnosti, že se jednalo o měření úsekové, které je ze své podstaty stabilně prováděno v jednom místě (konkrétním úseku) a záměna s jiným jednáním je tak v zásadě vyloučena. Na podporu svého názoru zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015, č. j. 1 As 155/2014-36, v němž Nejvyšší správní soud dovodil, že vymezení místa skutku „na ulici Nádražní v Pardubicích“ ve spojení s datem, přesným časem a údajem o maximální povolené rychlosti v místě měření je dostatečné (obdobně srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 221/2017-40).

IV. D Postup prvostupňového orgánu ohledně zjištění totožnosti žalobcem uvedeného pachatele přestupku

40. Důvodnou není ani námitka žalobce, že správní orgán prvního stupně zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by před tím provedl dostatečné kroky ke zjištění osoby řidiče.
41. Rovněž k této žalobní námitce krajský soud poukazuje na svůj rozsudek ze dne 11. 12. 2017, č. j. 31 A 242/2017-27, jehož podstatou byly obdobné skutkové okolnosti a v němž se zabýval stejnými žalobními námitkami.
42. Žalobce sdělením označeným jako „Vyjádření k řízení“ ze dne 20. 6. 2014 oznámil prvostupňovému orgánu, že v době spáchání přestupku měl předmětné vozidlo k užívání a řídil jej pan V. K., S. 1280, L. n. P.. Nic dalšího žalobce netvrdil ani nedokládal. S ohledem na absenci data narození prvostupňový orgán nemohl jmenovaného V. K. identifikovat. Žalovaný přesto však nepominul toto sdělení bez dalšího, nýbrž v návaznosti na něj vlastní úřední činností zjistil, že pan V. K. dne ... zemřel. Tyto skutečnosti, podobně jako důvody zvoleného postupu podle § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu, kdy nezačal řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, a věc dále projednával jako správní delikt, byly popsány v prvostupňovém, resp. napadeném rozhodnutí.
43. Soud má shodně se žalovaným za to, že žalobce záměrně správnímu orgánu poskytl údaje o osobě, která již zemřela. Soud tak usuzuje z toho, že žalobce byl ve správním řízení zastoupen společností FLEET Control, s.r.o., kdy je soudu z jeho činnosti známo (např. ze soudního spisu vedeného pod spisovou značkou 30 A 87/2016), že i v jiných případech přestupců, kde figuruje daná společnost jako jejich zmocněnec, jsou tímto zmocněncem uváděny ve správním řízení na výzvu k uhrazení určení částky jako přestupci osoby již zemřelé. Rovněž žalovaný poukázal na to, že je mu z úřední činnosti známo, že konkrétně pan V. K. patří ke skupině zemřelých osob, jejichž totožnost je společností FLEET Control, s.r.o. (která zastupuje žalobce a další osoby, jež se dopustí protiprávního jednání, a obstrukčními postupy se snaží vyhnout následkům a sankcím za toto jednání) zneužívána. Právě uvedený závěr žalovaného považuje zdejší soud za souladný se zákonem. Ani soud tedy neuvěřil žalobci, že by pan V. K. měl jeho vozidlo v rozhodnou dobu v užívání a měl by tedy být odpovědný za přestupek, který byl s tímto vozidlem spáchán. Předně k tomu soud vedou shora uvedené skutečnosti obstrukčního charakteru (žalobce jako osobu přestupce označil osobu, která je jako údajný řidič vozidel „v přestupku“

označována opakovaně napříč celou Českou republikou) a dále to, že žalobce (vědom si pochybností žalovaného o věrohodnosti jeho tvrzení) neuvedl nic, čím by svoje tvrzení prokázal. Nejen že žalobce nijak nedoložil, že pan V. K. jeho vozidlo v rozhodnou dobu měl k dispozici (např. smlouvou nebo svědeckými výpověďmi), ale ani k této věci nic bližšího neuvedl (např. z jakého důvodu měl žalobcovo vozidlo k užívání či jaký vztah má žalobce k této osobě). Takový přístup žalobce zcela znevěrohodňuje jeho tvrzení o tom, že vozidlo měl v rozhodnou dobu v užívání právě pan V. K. I z toho důvodu správní orgán nepochybil, pokud žalobce nevyzval k bližšímu vysvětlení. Za této situace pak nelze správním orgánům vytýkat, že na základě všech výše uvedených podkladů dospěly k závěru, že nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti určité osobě, a bylo proto nutno věc projednat jako správní delikt provozovatele vozidla (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2016, č. j. 7 As 181/2016-34).

44. Zvolený postup v posuzované věci v zásadě odpovídá účelovým procesním strategiím a obstrukcím, které činnost společnosti FLEET Control s.r.o. při zastupování jednotlivých pachatelů ať přestupků, nebo správních deliktů pravidelně provázejí (lze odkázat např. právě na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46). Tím spíše pak nelze vyčítat prvostupňovému orgánu, potažmo žalovanému, že po posouzení již zjištěných okolností případu neprováděl další kroky k zjištění, zda pan V. K. mohl či nemohl vozidlo žalobce v předmětné době řídit. Skutkový stav tak, jak byl prvostupňovým orgánem popsán v prvostupňovém rozhodnutí, byl náležitě zjištěn.
45. Samotné tvrzení provozovatele vozidla v rámci zaslaného vyjádření spočívající v označení osoby, která v předmětné době vozidlo údajně řídila, ještě nezakládá skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti takto určené osobě a může pouze odůvodňovat předvolání údajného řidiče k podání vysvětlení. K tomu, aby mohla být určitá osoba považována za podezřelou ze spáchání přestupku, musí přistoupit další okolnosti, z nichž by bylo možné dovodit podezření, že tato osoba skutečně měla v rozhodnou dobu automobil v užívání a přestupek s ním spáchala. V daném případě však žádné takové okolnosti žalobce neindikoval, ze skutečností zjištěných správním orgánem prvního stupně žádné takové okolnosti taktéž nevyplynávají, ba naopak spíše vypovídají o opaku, a pana V. K., kterého žalobce bez dalšího označil, tak nelze považovat za osobu podezřelou z přestupku.
46. Po zhodnocení relevantních částí předloženého správního spisu dospěl krajský soud k závěru, že prvostupňový orgán řádně zjistil skutkový stav tak, aby mohlo být se žalobcem bez důvodných pochybností zahájeno řízení o spáchání předmětného správního deliktu.
47. Na danou situaci tedy nelze aplikovat § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, dle něhož je správní orgán povinen věc odložit, zemřela-li osoba podezřelá z přestupku před zahájením řízení, nýbrž skutečně § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích tak, jak učinil žalovaný.
48. Dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích totiž správní orgán věc dále odloží, jestliže nezjistí do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
49. Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení o přestupku

zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno. Možnost odložení věci v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích tedy dotčené ustanovení zákona o silničním provozu nepředpokládá. Lze tedy uzavřít, že prvostupňový orgán postupoval v souladu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.

50. Vzhledem k výše uvedenému považuje soud za nedůvodnou a zjevně účelovou také námitku žalobce, že prvostupňový orgán pochybil, pokud žalobce nevyzval k upřesnění totožnosti řidiče vozidla a k předložení důkazů, a to také vzhledem k žalobcově zjevně účelové pasivitě v průběhu celého správního řízení.
51. Z předloženého správního spisu vyplývá, že dne 11. 2. 2015 na 8:30 nařídil žalovaný ústní jednání v souladu s § 49 odst. 1 správního řádu, o čemž žalobce informoval v předvolání ze dne 14. 1. 2015, které bylo žalobci doručeno dne 15. 1. 2015. V rámci tohoto předvolání žalovaný žalobce vyrozuměl, že s ním vede správní řízení ve věci spáchání správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, a rovněž o skutečnosti, že po provedeném ústním jednání před vydáním rozhodnutí bude žalobci dána možnost vyjádřit se k jeho podkladům a způsobům jejich zjištění, jakož i navrhnout jejich doplnění. Žalovaný zároveň žalobce informoval, že následně může být vydáno rozhodnutí ve věci samé. Žalobce však nijak nereagoval a na nařízené ústní jednání se on ani jeho zmocněnec bez omluvy nedostavili.
52. Zdejší soud uvádí, že v případě, že se žalobce domníval, že prvostupňový orgán pochybil, nic mu nebránilo jeho závěry rozporovat již v rámci proběhlého správního řízení, případně na nařízeném ústním jednání. Toto však neučinil a proti napadenému rozhodnutí podal pouze blanketní odvolání, které po výzvě prvostupňového orgánu stručně doplnil o to, že v řízení nebylo nařízeno ústní jednání, čímž byla krácena jeho práva (tato odvolací námitka je v přímém rozporu s bodem 51 tohoto rozhodnutí, z něhož jasně vyplývá, že byl žalobce řádně předvolán k ústnímu jednání, avšak on ani zmocněný zástupce se ústního jednání nezúčastnili), že věc měla být řešena jako přestupek a že správní delikt provozovatele vozidla byl již promlčen. Veškeré bližší rozvedení námitek však bylo žalobcem uvedeno až v rámci podané žaloby. Procesní strategii žalobce, potažmo jeho zmocněnce, spočívající v pasivitě po celou dobu správního řízení zdejší soud považuje za účelovou a obstrukční, sledující cíl zdržet průběh správního řízení. Obdobné jednání již dříve ve své judikatuře hodnotil i Nejvyšší správní soud, když ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, uvedl, že je „obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová“. Tento svůj názor dále Nejvyšší správní soud potvrdil i v rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43.
53. Lze tedy uzavřít, že zmocněncem žalobce zvolená účelová a obstrukční strategie tak nepomáhá ochraně žalobcových práv a paradoxně působí spíše proti jeho zájmům.

V. Shrnutí a náklady řízení

54. S ohledem na vše shora uvedené dospěl krajský soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

55. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalované, která měla v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 14. března 2018

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu